

POSTANOWIENIE Z DNIA 3 WRZEŚNIA 2004 R.

SDI 1/04

Przewodniczący: sędzia SN Józef Dołhy (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Krzysztof Cesarz, Andrzej Siuchniński.

Sąd Najwyższy – Izba Karna z udziałem Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych oraz protokolanta w sprawie radcy prawnego w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania wyjaśniającego po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 września 2004 r. kasacji, wniesionej przez pokrzywdzoną Alicję K., od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 10 września 2003 r., sygn. akt (...) utrzymującego w mocy postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 9 października 2002 r., sygn. akt (...)

u c h y l i ł zaskarżone o r z e c z e n i e oraz utrzymane nim w mocy postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych i sprawę przekazał temu sądowi do ponownego rozpoznania odwołania pokrzywdzonych od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 17 kwietnia 2002 r.;

kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w kwocie 20 zł obciążył Krajową Radę Radców Prawnych.

U z a s a d n i e n i e

Alicja K., Maria P. i Feliksa P. w skargach skierowanych do Okręgowej Izby Radców Prawnych zarzuciły radcy prawnemu niewłaściwe

reprezentowanie ich interesów jako mocodawców w sprawie o odzyskanie nieruchomości w A., będącej obecnie we władaniu KZF „P.(...)” S.A.

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2002 r. odmówił wszczęcia postępowania wyjaśniającego. Z motywów orzeczenia wynika, że Rzecznik „po przeanalizowaniu zarzutów i obszernych załączników do korespondencji oraz złożonych – na żądanie Rzecznika – przez radcę prawnego wraz z załączoną obszerną dokumentacją, wyjaśnień, uznał, że sprawa dotyczy wykonywania zawartej między stronami umowy”. Zdaniem Rzecznika w tej kwestii właściwa jest dla rozstrzygnięcia racji stron droga postępowania sądowego, nie zaś postępowania dyscyplinarnego. Od tego postanowienia odwołanie wniosły Maria P. i Alicja K., kwestionując odmowę wszczęcia postępowania wyjaśniającego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych postanowieniem z dnia 17 listopada 2002 r. zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

Orzeczenie to zostało zaskarżone zażaleniem przez Alicję K., Marię P. i Feliksę P.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych orzeczeniem z dnia 10 września 2003 r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Kasację od powyższego orzeczenia wywiodła Alicja K., która zaskarżając w całości orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, podniosła w kasacji zarzut błędnego zastosowania art. 64 ustawy o radcach prawnych, a tym samym błędnej oceny postępowania radcy prawnego. W konkluzji skarżąca wniosła o „uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania w celu prawidłowego rozstrzygnięcia o odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego”.

Rozpoznając niniejszą kasację Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uwzględniając argumenty zawarte w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, istotę stawianego zarzutu sprowadzić należy do zakwestionowania przez skarżącą sposobu ustosunkowania się przez Sąd odwoławczy do argumentów zawartych w odwołaniu wniesionym od orzeczenia Sądu pierwszej instancji. W postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych w odniesieniu do orzeczeń Sądu odwoławczego ma odpowiednie zastosowanie przepis art. 457 § 3 k.p.k. Przepis ten określając obowiązki sądu rozpoznającego apelacje obliguje do przedstawienia argumentów, jakimi kierowano się przy wydaniu wyroku oraz wskazania dlaczego wnioski apelacji zostały uznane za zasadne albo niezasadne. Prawidłowe wypełnienie tych zadań ma zasadnicze znaczenie nie tylko z punktu widzenia realizacji uprawnień strony wnoszącej środek zaskarżenia, lecz także warunkuje możliwość przeprowadzenia kontroli kasacyjnej. Oczywiste jest bowiem, że rażące braki uzasadnienia Sądu odwoławczego uniemożliwiają poprawne przeprowadzenie kontroli kasacyjnej, co – w przypadku postawienia takiego zarzutu – nie pozwala na jego skuteczne odparcie.

Na gruncie przedmiotowej sprawy doszło do naruszenia dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k. i to w takim stopniu o jakim mowa w art. 523 § 1 k.p.k. Pisemne stanowisko Sądu odwoławczego ogranicza się w istocie rzeczy do zaaprobowania ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd dyscyplinarny pierwszej instancji, który z kolei w sposób wręcz ogólnikowy odniósł się do odwołania stron kwestionujących zasadność odmowy wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

W motywach pisemnych orzeczeń Sądów obu instancji brak jest ustosunkowania się do podniesionych przez skarżących zarzutów, wspartych konkretnymi argumentami.

Powyższe naruszenie przepisów prawa procesowego miały istotny wpływ na treść orzeczenia zarówno Sądu odwoławczego, jak i Sądu pierwszej instancji, co uzasadnia uchylenie obu orzeczeń i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych do ponownego

rozpoznania odwołania pokrzywdzonych od postanowienia Rzecznika
Dyscyplinarnego z dnia 17 kwietnia 2002 r.